

۱۳۷۱

در مرکز مخابرات گروهی شروع به تحقیق کردند تا خودمان ماهواره بسازیم.

۱۳۷۰

ایران تصمیم گرفت تا ماهواره زهره را کامل کند و در سال ۱۳۷۶ به فضا بفرستد. زهره در زمینه اطلاعات تلفنی و مخابراتی، ماهواره قدرتمندی بود.

۱۳۵۶

ایران، نقطه‌های درجه شرقی را در مدار زمین از «اتحادیه بین‌المللی مخابرات» اجاره کرد تا روزی بتواند به آنجا ماهواره بفرستد. برای این کار ابتدا از کشورهای خارجی خواستیم برایمان ماهواره بسازند و به فضا پرتاب کنند. قرار بود نخستین ماهواره «زهره» باشد و در سال ۱۳۵۶ پرتاب شود، ولی پروژه ساخت آن بلا تکلیف رها شد. در دوران دفاع مقدس که اطلاعات هوایی لازم داشتیم و به ما ندادند، موضوع داشتن ماهواره برایمان جدی‌تر شد.

۱۳۴۸

در ایران نخستین ایستگاه زمینی برای دریافت اطلاعات ماهواره‌ها در همدان افتتاح شد.

«سمیرا بیرامی»

ایران در باشگاه فضایی

در گذشته داشتن ماهواره در فضا نشان پیشرفت یک کشور بود. امروزه برای کشاورزی، ارتباطات، هواشناسی، استخراج نفت و خیلی موارد دیگر هم به ماهواره‌ها در فضا نیاز داریم.

۱۴ بهمن ماه
روز فناوری فضایی

۱۳۷۶
تصمیم گرفتیم خودمان نمونه آزمایشگاهی ماهواره را بسازیم.

۱۳۸۰
۱۳ سال زمان صرف تحقیق و پژوهش شد، تا در این سال توانستیم از نمونه آزمایشگاهی ماهواره «مصباح» رونمایی کنیم.

۱۳۸۱
شش شرکت ایرانی ساخت یک ماهواره مخابراتی مشترک و پر قدرت به نام «سینا» را شروع کردند. وظیفه سینا تهیه گزارش از منابع طبیعی و محصولات کشاورزی، تغییرات سیل و آتش فشان، و انتقال اطلاعات و داده‌ها بود.

۱۳۸۴
در مردادماه، نمونه فضایی مصباح را ساختیم.

۱۳۸۷
در ۲۸ مرداد «کاوشگر ۲» را آزمایش کردیم که نخستین تصویرهای ایرانی را از فضا برای ما به زمین ارسال کرد. سرانجام در ۱۴ بهمن، ایران موفق شد نخستین ماهواره‌اش را با ماهواره بر «سفیر ۲» به آسمان بفرستد و در مدار زمین قرار دهد تا نهمین کشوری باشد که به این توانایی دست پیدا می‌کند. اولین بار در سال ۱۹۵۷ شوروی سابق بود که با پرتاب ماهواره «اسپوتنیک» پیشگام شد. حالا در سال ۲۰۲۱ هستیم و ۹۲ کشور دارای ماهواره در مدار زمین هستند که تنها ۵۸ کشور از بین آن‌ها توانایی ساخت ماهواره را دارند و بقیه تنها سفارش دهنده هستند. از بین این ۵۸ کشور، فقط ۱۲ کشور می‌توانند ماهواره به فضا پرتاب کنند که ایران هم یکی از آن‌هاست. ایران در حال حاضر عضو باشگاه فضایی جهان است. این باشگاه شامل کشورهایی است که به چرخه کامل ساخت و پرتاب ماهواره دست پیدا کرده‌اند.

۱۳۸۶
روز ۱۵ بهمن از «امید» رونمایی کردیم؛ ماهواره‌ای کوچک با عمری کوتاه، اما بومی. تجربه نشان داد، باید امید را با ماهواره بر خودمان به فضا می‌فرستادیم؛ کاری که قبل از ما فقط هشت کشور دیگر جهان انجام داده بودند. پس، هم‌زمان ساخت ماهواره بر را هم شروع کردیم. «کاوشگر ۱» را آزمایش کردیم که ۲۰۰ کیلومتر بالا رفت و در تمام طول مسیر، ارتباطش را با زمین حفظ کرد. همچنین از «سفیر» رونمایی کردیم که ۱۰ هزار قطعه داشت و ساخت آن ده سال زمان برد.

۱۳۸۴
این بار بالاخره در ششم آبان «کازموس ۳ ام» که یک ماهواره بر ساخت شوروی سابق بود، سینا را از یک پایگاه فضایی در روسیه به فضا برد. سینا ۳۵ دقیقه بعد از پرتاب، از موشک جدا شد و در مدار قرار گرفت. دو ماه بعد، روس‌ها مرکز کنترل ماهواره را به ایران تحویل دادند. عاقبت در اسفندماه، خودمان ساخت ماهواره را شروع کردیم. تحریم بودیم و آلیاژها و تجهیزات الکترونیکی‌اش را به ما نمی‌فروختند، پس خودمان آن‌ها را ساختیم. ظرف سه ماه طراحی آن را انجام دادیم و بعد نمونه آزمایشگاهی‌اش را آماده ساختیم و در شرایط مختلف آزمایش کردیم. در ادامه در مدت دو سال نمونه مهندسی آن را ساختیم.